

PODLISTY

ČTĚTE, NEŽ TO SMAŽOU!

Z Vítkova vyrážejí hrdinové! Chrabré síly vyráží do bojů, které nelze pochopit

7.5.2026 DAMA

Včerejší večer přinesl Praze událost, kterou mnozí označují za zlomovou. Na Vítkov dorazily jednotky, kteří si říkají Družina svatého Václava. Ale nezdrželi se dlouho. Krátce po jejich příjezdu se totiž přesunuli dál. A od té chvíle se začaly objevovat napříč městem. Podle svědků přicházejí vždy tam, kde je situace nejvážnější. Často dřív, než si kdokoliv jiný vůbec stihne uvědomit, že se něco děje. „Byli tam už ve chvíli, kdy se to začalo lámat. Jako by to čekali," popisuje jeden z očitých svědků. Co přesně proti nim stojí, zůstává často nejasné. Mluví se o „magickém chaosu", který se v posledních dnech šíří Prahou. O jevech, které nedávají smysl. O věcech, které by neměly existovat - a přesto tu jsou. A proti tomu jako štít stojí oni, naši OCHRÁNCI! Či Strážci, jak si prý někdy říkají. Zásahy těchto jednotek však nejsou jen o boji. Svědci opakovaně zmiňují, že se v nebezpečných oblastech starají i o lidi zasažené těmito událostmi. Pomáhají raněným, uklidňují zmatené a odvádějí ty, kteří by jinak zůstali na místech, kde se nemá zůstat. Mezi nimi se pohybuji i řádové

sestry. Jejich úloha není vždy zřejmá - někdy ošetřují, jindy pouze stojí opodál. Přesto jejich přítomnost podle svědků „mění věci", které nelze přesně popsat. „Jedna z nich se na mě jen podívala... a najednou jsem věděla, jak od tamtud odejít," popisuje žena, která se dostala z oblasti krátce po jejich zásahu. Ne všichni se však vracejí beze změny. Ne všichni se vracejí úplně. A ne všichni se vracejí... Navzdory tomu, nebo možná kvůli tomu, tito ochránci pokračují ve svém boji dál! Jejich nasazení je nepřehlédnutelné! Můžeme potvrdit, že v částech města, kde situace byla velmi špatná, došlo po jejich zásahu k uklidnění situace. Bez jejich zásahu, by ztráty na životech byly velmi vysoké!

Redakce Podlistů proto vyzývá všechny obyvatele: Vyjděte jim vstříc. Nepřekávejte jim. Pomáhejte, pokud můžete. A pokud vám něco řeknou - řiďte se tím! Pravděpodobně vědí, proč to říkají.

**Družině svatého Václava,
DĚKUJEME!**

Záhadná krádež Z Národního muzea zmizela lampička

7.5.2026 PEMA

V prostorách Národního muzea došlo k události, která na první pohled působí nenápadně. Z jedné z přísně střežených vitrín s pohřební výbavou zmizel jediný předmět - drobná olejová lampička.

Samotná vitrína přitom zůstala neporušená. Sklo není poškozené, zámky nevykazují žádné známky manipulace a bezpečnostní systémy nezaznamenaly žádné narušení. Vše zůstalo zavřené a neporušené.

O to znepokojivější je výběr odcizeného exponátu. Vitrína obsahovala i výrazně cennější předměty, včetně pohřebních klenotů Přemysla Otakara II., které zůstaly na svém místě. Zmizela pouze lampička - malá, snadno přehlédnutelná součást

celé sbírky. Právě její nenápadnost však vzbuzuje otázky. Pohřební lampy se v různých kulturách objevují jako symboly přechodu, doprovodu a světla, které má být udrženo i tam, kde běžně zhasíná. Nejde o předměty, které by byly cenné samy o sobě. Jejich význam spočívá jinde. Oficiální vyjádření se omezuje na potvrzení ztráty exponátu a probíhající šetření. Nic nenasvědčuje běžnému průniku. Nic neukazuje na způsob, jakým byl předmět odcizen, a nebo proč.

Zůstává jen prázdné místo ve vitríně a otázky. Proč ji někdo vzal? K čemu jí potřebuje? A jak to vlastně udělal? A může za to vůbec někdo?

V TOMTO VYDÁNÍ

ZÁHADNÁ KRÁDEŽ

PÁTEK TŘINÁCTÉHO, VE ČTVRTEK SEDMÉHO

Z VÍTKOVA VYRÁŽEJÍ HRDINOVÉ

STRÁNKA 1

Pátek třináctého, ve čtvrtek sedmého

Jedna žena, jeden den – a sled nešťastných příhod

7.5.2026 VEVA

V Praze se v posledních dnech objevují události, které nelze snadno vysvětlit. Většinou zůstávají drobné, roztráštěné, téměř přehlédnutelné. Ne vždy.

Jedna z obyvatelek Prahy během jediného dne zažila sled nepříjemností, které se postupně proměnily v něco, co už nelze označit jen za smůlu.

Začalo to ráno.

Budík zazvonil v obvyklý čas. Displej však ukazoval 6:66. Čísla se po několika vteřinách sama přeuspořádala, ale zdržení už proběhlo. Paní vstávala s pocitem, že zaspala – a skutečně. Hodiny v bytě si navzájem neodpovídaly. Každé ukazovaly jiný čas.

„Měla jsem pocit, že nestíhám, i když jsem vlastně nevěděla co přesně.“

V koupelně voda z kohoutku na okamžik zhoustla. Ne změnila barvu – spíš strukturu. Když ji pustila mezi prsty, držela tvar o zlomek sekundy déle, než by měla. Ve snaze to smýt si polila rukáv. Nešlo to dolů. Voda zasychala pomaleji než obvykle.

Zrcadlo reagovalo později. Odraz se opožďoval, ale jen při přímém pohledu. Při pokusu upravit si vlasy

se několikrát netrefila – její ruce byly jinde než obraz. Výsledek byl jednoduchý: vyšla z bytu rozladěná, neupravená a pozdě.

Klika u dveří zůstala na několik vteřin teplá.

Zdržela ji. Dost na to, aby nestihla tramvaj. Další přijela, ale dveře se zavřely příliš rychle. Zachytily jí tašku, vytrhly ji z ruky a obsah se vysypal na nástupiště. Kafe, které si nesla s sebou, se rozlilo – ne na zem, ale po její botě, odkud stékalo pomaleji, než by mělo. Lepivě.

Když se konečně dostala dovnitř, vůz se rozjel bez zvuku. Okolí se mírně posouvalo, zatímco interiér zůstával nepřírozeně tichý. Při vystupování zaváhala – a o vteřinu později ji těsně minul projíždějící vůz.

„Nebyla to nepozornost. Bylo to, jako by ten moment přišel dřív, než měl.“

Do práce dorazila pozdě. Schůzka už probíhala. Kolegové ji vnímali se zpožděním – reagovali na její přítomnost o zlomek sekundy později, než by odpovídalo realitě. Když se pokusila zapojit, její slova přicházela „mimo rytmus“. Přerušovala ostatní, aniž by chtěla. Výsledek byl předvídatelný.

Šéf reagoval podrážděně.

Nepříjemně. A tentokrát bez pochopení.

Odpoledne se situace nezlepšila.

V obchodě začaly věci ztrácet stabilitu. Cenovky měnily hodnoty nejen čísla, ale i významem. Jeden z produktů držela v ruce déle, než bylo příjemné – nedokázala si vzpomenout, k čemu slouží. Když ho vrátila zpět, už si nebyla jistá, jestli ho někdy skutečně držela. Při placení jí terminál odmítl kartu. Ne jednou. Ne dvakrát. Vždy o okamžik dřív, než ji přiložila.

Zvuky města se začaly rozcházet. Kroky přicházely dřív, než dopadly. Hlasy zněly opožděně, nebo se předcházely a jí z toho začala bolet hlava.

Zlom přišel doma. Kalendář ukazoval pátek třináctého.

Hodiny také.

Telefon.

Televize.

Bez ohledu na skutečný den.

„V tu chvíli mi došlo, že to není den. Že je to... stav. A že se mě drží.“

Podle jejích slov nejde o něco, co by přicházelo zvenčí. Spíš o něco, co se kolem ní „zastavilo“ a odmítá se posunout dál.

Paní se rozhodla jednat. Podle jejích slov má v úmyslu ve svém bytě vytvořit ochranný uzavřený prostor, který

označuje jako „uzavřený cyklus“. Ten má vzniknout pomocí křídových linií, přesně rozmístěných předmětů a opakování krátké věty, jejíž význam odmítá upřesnit. Cílem je vymezit místo, ve kterém čas „zůstane stabilní“ a nebude podléhat změnám, které během dne zaznamenala.

„Nebudu odcházet. Ne teď. Dokud to neskončí. Nebo dokud si to nepřestane myslet, že jsem součástí toho dne,“ uvedla. Záměr nezůstal jen u slov.

Sousedé uvádějí, že okna bytu byla během podvečera zakryta zevnitř neprůsvitnou vrstvou a světlo v místnosti se od té chvíle chová neobvykle – nekolísá, nemění intenzitu, pouze trvá. Zrcadlo, která byla dříve viditelná z chodby, zmizela z dohledu nebo byla otočena směrem ke stěnám.

Nejvýraznější změnou však prošly vstupní dveře. Na jejich povrchu se objevil znak, který nelze přesně popsat. Při přímém pohledu se zdá být nečitelný jako by nebyl určen k přímému čtení.

Redakce Podlistů paní přeje hodně štěstí a doufá, že si tento pátek 13. nenajde další oběť.

